

času podati žalobu. Možné nesprávnosti přednesu a zejména v zúčtování mohou mít význam pro otázku náhrady nákladů na spor (§ 45 c. ř. s.), ale nejsou důvodem, by žaloba byla zamítnuta, protože byla podána před vyúčtováním. Důvod, z něhož odvolací soud žalobu pro ten čas zamítl, tudíž neobstojí. Jest proto na něm, by o odvolání dále jednal a o něm rozhodl, nepřihlížeje k svému zamítacímu důvodu.

Čís. 7809.

Přerušení sporů proti říšskoněmeckým pojišťovnám.

Nařízení vlády ze dne 8. listopadu 1923, čís. 213 sb. z. a n. a ze dne 27. června 1924, čís. 142 sb. z. a n. nebyla obnovena.

Co do přerušení sporů zahájených proti říšskoněmeckým pojišťovnám, jež měly v bývalém Rakousku pouze generální representaci, neplatí nyní předpisy § 1 (2) a (3) nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a n. a § 1 (3) a (4) nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R I 93/28.)

Návrh žalobce, by bylo ve sporu proti říšskoněmecké pojišťovně zrušeno přerušení řízení vyslovené usnesením ze dne 3. září 1925, soud první stolice zamítl, rekursní soud vyhověl žalobcovu návrhu a zrušil přerušení řízení. **Důvody:** Jde o nárok proti soukromé pojišťovně říšsko-německé a nelze tu proto použití předpisů prvním soudem dovolaného vl. nař. ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. o přerušení sporů o splnění závazků ve starých korunách v poměru k republice Rakouské, třebaže byla pojišťovací smlouva uzavřena s generální representací žalované pojišťovny ve Vídni. Vždyť vládními nařízeními ze dne 8. listopadu 1923, čís. 213 sb. z. a n. a ze dne 27. června 1924, čís. 142 sb. z. a n. bylo stanoveno, že peněžité závazky z pojišťovacích smluv mezi říšskoněmeckými soukromými pojišťovnami a pojištěnci nebo jinými oprávněnými, kteří měli dne 26. února 1919 řádné bydliště na území Československé republiky, sjednaných generálními representacemi říšskoněmeckých pojišťoven v bývalém Rakousko-Uhersku se splněním na území bývalého Rakouska-Uherska, které se staly splatnými před 26. únorem 1919 anebo které pocházejí z pojišťovacích smluv před 26. únorem 1919, nelze po dobu platnosti těchto nařízení prozatím soudně vymáhati, znějí-li na rakousko-uherské koruny a je-li spornou měna, v níž tyto závazky mají býti plněny, a že soudní řízení, v němž tyto nároky jsou uplatňovány, jest přerušiti. O takový nárok a o peněžité závazek říšsko-německý soukromé pojišťovny tu právě jde. Tato vl. nař. čís. 213/23 a 142/24 zůstala však v platnosti jen do 31. prosince 1924 a nebyla pak již obnovena a prodloužena, a nebyly tyto peněžité závazky říšskoněmeckých soukromých pojišťoven nijak dotčeny ani mezistátními smlouvami čís. 60/26 a čís. 34/27. Pak ale není důvodu, by řízení v této věci zůstalo přerušeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka stotožňuje mylně bývalou svou generální representaci (srv. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. a zákon ze dne 29. března 1873, čís. 42 ř. zák.) s filiálkami ústavů jmenovaných v § 1 vládních nařízení čís. 274/24 a 249/25. Nařízení vlády čsl. čís. 213/23 a 142/24 týkala se pojišťovacích smluv sjednaných generálními representacemi říšskoněmeckých pojišťoven v bývalém Rakousku (Rakousko-Uhersku). Nařízení ta nebyla obnovena a nelze říci, že co do přerušení sporů zahájených proti říšskoněmeckým pojišťovnám platí nyní předpisy § 1 odst. (2) a (3) nař. čís. 274/24, anebo § 1 odst. (3) a (4) nař. čís. 249/25. Nařízení tato mluví výslovně o pohledávkách a dluzích filiálek bank, úvěrních ústavů a ústavů pojišťovacích, nikoli o jejich generálních representacích, mimo to kladou důraz na to, že se jejich ustanovení nevztahují na právní poměry mezi filiálkami s jedné a hlavním závodem se strany druhé. Z toho nelze usouditi než, že vládní nařízení čís. 274/24 a 249/25, mluvíce výslovně jen o filiálkách, neměla na mysli generální representace, o nichž mluvila nařízení čís. 213/23 a 142/24, a že je nelze pokládati za pokračování těchto ustanovení, jichž platnost nebyla prodloužena po 31. prosinci 1924. Z § 6 nař. čís. 274/24 i čís. 249/25 jest dále usouditi, že nařízení ta týkala se jen pohledávek a závazků, jež měly býti urovnány úmluvami mezi Československou republikou a republikou Rakouskou. Týkají se proto předpisy § 1 odst. (3) a (4) nař. čís. 249/25 patrně jen ústavů, jež před převratem měly hlavní závod a filiálku v různých místech bývalého Rakouska, ne však cizozemských ústavů pojišťovacích, jež v bývalém Rakousku neměly vůbec filiálek.

Čís. 7810.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Pro přeměnu společnosti s r. o. na společnost akciovou dlužno obdobně použítí předpisu § 96 zák. o společnostech s r. o. i co do otázky vzdání se likvidace.

Třebas stanovy společnosti s r. o. předpisovaly, že předsedou valné hromady má výhradně býti určitá osoba, jest valná hromada oprávněna zvoliti jinou osobu za předsedu, nedostavil-li se předseda určený stanovami.

Práva příslušející každému společníku, účastněnému více než 10% na kmenovém kapitálu, nejsou zvláštními právy ve smyslu § 50 (4) zák.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv I 442/27.)

Žaloba společníka společnosti s r. o. proti společnosti s r. o. o neplatnost usnesení valné hromady společnosti ze dne 17. června 1924, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto